

mindeligt Begreb om, hvad der forstaaes ved et Sted, saa at det saameget mere syntes uden Betænkkelighed at kunne overlades til Administrationen i mødende Tilfælde nærmere at afgjøre, hvorvidt en bestemt given Bygning kom ind under Begrebet eller ikke. Skjøndt denne Anskuelses Rigtighed ikke blev bestridt i Landstinget, troede Man paa den anden Side dog heller ikke ganske at turde undlade enhver Betegnelse af Begrebet, selv om Man skulde indskrænke sig til kun at antyde, hvad der skal være indbefattet derunder, og i Henhold hertil blev det med 20 Stemmer imod 10 vedtaget i Udkastets næstsidste Passus, første Linie efter „Sted“ at indskryde: — „hvorved her forstaaes det hele Indbegreb af de til en samlet Vedrøvt hørende Bygninger, uden Hensyn til hvem der beboer eller bruger samme —“. Ligesom det imidlertid under Forhandlingerne maatte indrømmes, endog fra den samme Side, hvorfra Forslaget til den ovennævnte Definition gik ud, at den ikke var aldeles fyldestgjørende, saaledes troer ogsaa Ministeriet, at den kan lede til modsigende Resultater, saa at Bygninger, der ved den ene Leilighed vilde blive henregnede under det samlede Stedbegreb, i andre Tilfælde ikke vilde kunne komme ind derunder, og for at undgaae Virkningerne af en saadan Usikkerhed, er Begyndelsen af den nærværende §, efter den af Landstinget dertil selv givne Foranledning, bleven omredigeret saaledes, at det nu strax træder frem, hvad der i Almindelighed betegner det nævnte Begreb, idet Man holder for, at det i de enkelte Tilfælde, hvor der kan være Tvivl, rettest bør overlades til Administrationen efter Overvejelse af de concrete Omstændigheder at afgjøre, om en Bygning, der ved et tidligere Sted er bleven opført til et eller andet Brug, efter Anden i nærværende Lov og efter den Opfattelse, som har uddannet sig i den almindelige Mening, kan henføres under et Sted.

ad § 11.

Efter det Udkast, som i forrige Samling blev forelagt Rigsdagen, skulde Bestemmelserne i denne § ogsaa komme til Anvendelse paa de Fabrikbrug, hvormed der ikke er forbunden nogen sæv Brandfare, fordi der ligesaa vel her, som i Fabrikker, der ere udsatte for saadan

Fare, kan være samlet saa betydelige Verbdier, at deres Bevarelse ikke kan være Staten ligegyldig. Da Indenrigsministeriet imidlertid har befrøgt, at disse Bestemmelser kunne blive besværende for de mindre Fabrikbrug, som kunne fremstaae paa Landet, og det vistnok tør forudsættes, at de i det ovennævnte Tilfælde ere mindre nødvendige, da Eierne af de større Fabrikker, selv hvor der med den vedkommende Fabrikation ikke er forbunden nogen egentlig Fare, i deres egen Interesse vilde opføre deres Fabrikbygninger saaledes, at de ikke paa Grund af deres Bygningsmaade kunne henføres til Kategorien brandfarlige, har man ikke fundet Betænkkelighed ved at give denne § en saadan Tilføjning, at de heri givne Forskrifter med Hensyn til Fabrikbygninger alene komme til Anvendelse paa dem, som opføres eller indrettes til Fabrikbrug, der er særdeles brandfarligt paa Grund af stærk Brug af Ild eller Bestaffenheden af det Materiale, som der arbejdes eller opbevares.

ad § 17.

Bestemmelserne i denne §, hvilke fandtes i det forrige Udkasts §§ 5 og 31, har man troet at burde samle paa dette Sted, hvor den første banner et nødvendigt Complement til Forskrifterne i de foregaaende §§ og den sidste atter paa det Nøieste slutter sig dertil.

ad § 22.

De i denne § foretagne Forandringer ere fremkaldte ved det ovennævnte Hensyn til de foreslaaede Bestemmelser i det Rigsdagen forelagte Udkast til en Lov angaaende en for Kjøbstad og Land fælleds overordnet communal Vestyrelse.

ad § 23.

Det andet Punktum, som er blevet tilføjet denne §, er foranlediget ved en Korrespondance, som har fundet Sted med Indenrigsministeriet, medens Lovudkastet i forrige Samling forelaa Rigsdagen, og under hvilken det blev anset nødvendigt i Loven at optage en Bestemmelse som den foreslaaede, for at forebygge den Fare, som kan opstaae af en for stor Opsamling af Krudtforraad for Handlende eller andre, der bruge Krudt.